

A kezdet, avagy, kerámiázunk, kerámiázgatunk (Egy őszi fazekas inas jegyzetei)

– Tudjátok, én tudom, hogy itt mindannyian jól érzitek majd magatokat. Megígérem, hogy mindenkiből a maximumot hozom ki a tanfolyam végére.

– No, ez, mint az első nap az óvodában: Nem kell félni, minden jó lesz, és az óvó néni sem harap. Akkor lássuk a medvét!

(folyt. a 4. old.)

A kezdet, avagy, kerámiázunk, kerámiázgatunk (Egy ősz fazekas inas jegyzetei)

(folytatás a címloldalról)

– Ahogy körülnézek a parányi műhelyben, áll itt öt korongozó izé, mi meg éppen ennyien vagyunk. Akkor csapjunk bele a lecsóba, azaz az agyagba!

– Tudjátok, először barátkozni fogunk az anyaggal vagy is az agyaggal, mert annak bizony lelke van, és fontos, hogy megismerkedjete velek.

– Bocsi, de én fazekaskodni szeretnék, és nem igazán érdekel az „agyagléléktan”. Ha az agyag ismerkedni akar velem, küldjön virágot. – Puff! Már előttem is van egy parasztnaroknyi sárga izé.

– Gyúrd össze, úgy, mint a tésztát csak fordítva! – (ugye érthető?). – Formálj hurkát belőle! Ne nyomd erősen, mert levegős lesz, és egyenletes legyen az a hurka!

Pár perc és már a fülem is sáros illetve agyagos. Nevetünk magunkon meg a másikon. Kár, hogy valahogy elrepült a három óra.

Legközelebb egy hét múlva találkozunk, mi meg az agyag. Nem így van! Van házi feladat. Nem kötelező. Aki kér, kap agyagot és készítsen otthon marokdedényt (ne kérdezd, hogy ez mi, hosszú)! Mindenki kér – én is.

Otthon megállapítom, a következő napokban nem lesz időm a házi fazekasságra. Azért hozzákezek. Már 11 óra van... Bekapok néhány falatot a konyhában, közben rendesen mindent összeagyagozok. Folytatom. Éjjel 2... Már egészen jól mutat. No, még egy pici igazítás és PUFF! Az egész összeomlik, mint egy reform folyamat. Oda-vágom az egészet, közben majd' elsírom magam. A következő szerda. Mindenki a másikat lesi. Az oktató meg dicsér, még az én förmedvényemet is.

– Ma már komolyabb dolgot fogunk csinálni! Meg kell állapítanom, hogy mindenki ügyesebb nálam. Kezd elhagyni a maradék önbizalmam.

– Mit szólnátok, hozzá, ha egy hét múlva korongoznánk?

Micsoda kérdés, három hete erre várunk. Akkor mégis jövök a jövő héten, hátha nekem is jobban megy.

– Pörögnek a korongok. Összpontosítok, még a nyelvem is megharapom. Már régen elfelejtettem mindent, amit az oktató magyarázott. Egyszer csak „kialakul” valahogy előttem egy tányér formájú izé. Mindenki csodálkozik.

De jó, hogy csináltad!?

– Na, most kezdj el egy másik munkát!

Lazán odacsapom az agyagot, ahogy kell (gondolom én) és elkezdem, ahogy tanultuk: felhúzni, lenyomni... (ne kérdezd, hogy ez mit jelent, bonyolult). Már az első mozdulatnál kiderül valamit rosszul teszek. Később rájövök, hogy mindent.

Küzdünk egymással, az agyag meg én. Végeredmény: 6:0 az agyag javára.

– Mert nem tolod eléggé és az ujjaid sem zárnak! A gyűrűs ujjad meg csak úgy lóg!

Pedig én szorítom. Lenézek, és tényleg lóg. No, erre hogy varrjak gombot? Sebjaj, majd kialakul.

A következő foglalkozásra jön Kereszti Feri „ellenőrizni” meg fényképezni. Nézi a munkáimat.

– Ezt te csináltad? Nem hiszem el!

A HF egy amfora készítése kézből. Egyszerű: egy kis maroktechnika meg hurkatechnika meg

a fülek, ahogy tanultuk. Most készült el. Szerintem tökéletes (apróbb hibákkal). Ha eladnám csak arany áron, mert dolgoztam vele három nap három éjjel.

Ja, szerda délutánonként ne keress, mert kerámiázni mentem akkor is, ha agyag angyalok hullnak az égből.

Nagy László József